

af likvidationsudbytte, idet det kun er det beløb, hvormed likvidationsudbyttet overstiger aktiens pålydende, der indkomstbeskattes hos aktionæren. Det beløb, hvoraf aktionæren beskattes ved modtagelsen af friaktien, kommer ham altså til gode som fradrag ved beskatningen af likvidationsudbyttet. Og endelig kan det tænkes, at aktionæren udnytter en ved emissionen fremkommet stigning af den samlede kursværdi af moderaktien og friaktien ved salg af friaktien eller tegningsretten, og den således opnåede fortjeneste kommer efter de nugældende regler ikke under beskatning, medmindre moderaktien er købt i spekulationshensigt.

Skattelovskommissionen konkluderer imidlertid i, at samtlige de foran anførte argumenter mister deres vægt under det beskatningssystem, der er foreslået i kommissionsudkastet.

Nærværende lovforslags udformning af aktieskabsbeskatningen bygger i ret vidt omfang på kommissionsudkastet. De nuværende progressive statsskatter foreslås afløst af en proportional indkomstskat og en udbytteskat. At udbytteskatten efter nærværende forslag er proportional, medens den efter kommissionsudkastet skulle være progressiv (således at progressionen afgang af det procentvise forhold mellem udbytte og skattepligtig indkomst) har ingen betydning i denne forbindelse. Derimod kunne den omstændighed, at der forinden beregningen af indkomstskatten og udbytteskatten i henhold til nærværende lovforslags § 53 skal fradrages 5 pct. af den nominelle aktiekapital i henholdsvis den skattepligtige indkomst og i udbyttet, medføre visse komplikationer. Man har derfor anset det for nødvendigt i § 53 at foreskrive, at 5 pct.-fradrag ikke skal beregnes af friaktier, udstedt efter lovforslagets fremsættelse. Endvidere har man, for så vidt muligt at borteliminere enhver skattemæssig interesse i friaktieudstedelser, ved bestemmelsen i § 98 fastslået, at friaktier, der har været indkomstskattefri efter § 10, i relation til kapitaludlodningsskatten skal anses for udloddet før fuldt betalte aktier i likvidationstilfælde, hvilket vil sige, at selskabet, såfremt det nedsætter sin aktiekapital, skal svare kapitaludlodningsskat af den del af kapitalnedsættelsen, som mod-

svarer friaktieudstedelsen. Under forudsætning af at de ovennævnte forslag godkendes, kan man derfor tilslutte sig skattekommissionens forslag om, at den omstridte friaktiebeskatning nu forlades.

I § 10 er yderligere i overensstemmelse med kommissionen foreslået, at beløb, der anvendes til nedskrivning af aktionærfor- skrivninger, ikke betragtes som udbytte, jfr. også i forbindelse hermed forslaget § 98.

Til § 11.

Det foreliggende lovforslag følger — i modsætning til kommissionsudkastets § 6 — den systematik at give en enkelt, principielt alle indkomstarter omfattende fradragsregel, § 11, der indledningsvis giver den almindelige regel om fradrag, og derefter kun giver nærmere regler vedrørende forskellige områder af udgifter, for hvis vedkommende der kan være tvivl om fradragsretten eller om, hvorledes denne bør gennemføres.

Nr. 1. Kommissionsudkastets § 6, nr. 3, indeholder hjemmel til ved opgørelsen af arbejdsgiverens skattepligtige indkomst at fradrage pensioner til personer, der er eller har været ansat i virksomheden. Man har fundet det naturligt at lade fradragsretten omfatte også pensionsydelse til sådanne personers pårørende. Det er derhos udtrykkeligt fastslået, at fradragsretten også gælder i tilfælde, hvor arbejdsgiveren først påtager sig pensionsforpligtelsen i forbindelse med arbejdsforholdets ophør.

Nr. 2 og 3. Reglerne svarer i det væsentlige til kommissionsudkastets § 6, nr. 4. De går ud over, hvad der nu i praksis anerkendes som fradragsberettiget, for så vidt som det bestemmes, at ikke blot årlige bidrag eller eengangshenlæggelser til egentlige pensionsfonds, men også tilsvarende ydelser til hjælpe- eller understøttelsesfonds for funktionærer eller arbejdere eller disses pårørende af vedkommende arbejdsgiver skal kunne fradrages i, henholdsvis afskrives over den skattepligtige indkomst.

Til støtte for en udvidelse af fradragsretten har det været gjort gældende, at arbejdsgiverens tilskud til sådanne fonds, som gennem uddelinger i trangstilfælde virker til betryggelse af de i virksomheden ansatte eller forhenværende ansattes kår, ikke bør